

Dosarul nr. 2ra-530/2019

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani (L. Holevițaia)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (B. Bîrca, E. Clim, O.Cojocar)

DECIZIE

10 aprilie 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele ședinței, judecătorul
judecătoriai

Oleg Sternioală
Ala Cobăneanu
Svetlana Filincova
Dumitru Mardari
Galina Stratulat

examinând recursul declarat de către Inspectoratul General al Poliției al
Ministerului Afacerilor Interne,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Ion Dosca
împotriva lui Ghenadie Băț, Inspectoratului General al Poliției al Ministerului
Afacerilor Interne, Ministerului Finanțelor cu privire la repararea prejudiciului
material, moral și încasarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 15 noiembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care
s-a respins apelul declarat de Inspectoratul General al Poliției al Ministerului
Afacerilor Interne și s-a menținut hotărârea din 17 septembrie 2018 a Judecătoriai
Chișinău, sediul Rîșcani,

c o n s t a t ă :

La 14 iulie 2017 Ion Dosca s-a adresat cu cerere de chemare în judecată
împotriva lui Ghenadie Băț, Inspectoratului General al Poliției al MAI, Ministerului
Finanțelor cu privire la repararea prejudiciului material, moral și încasarea
cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii a indicat că la 09 ianuarie 2016 în privința sa, de către
agentul constatator al Inspectoratului Național de Patrulare a Inspectoratului General
al Poliției, Băț Ghenadie, a fost întocmit procesul- verbal cu privire la contravenției
nr.MAI03 225500, în baza art.233 alin.(1) Cod contravențional pentru faptul
conducerii mijlocului de transport în stare de ebrietate alcoolică.

Prin hotărârea din 09 martie 2016 a Judecătoriai Rîșcani, mun.Chișinău,
menținută prin decizia din 11 aprilie 2016 a Curții de Apel Chișinău, s-a dispus
încetarea procesului contravențional, din lipsa faptului contravenției.

A susținut că, în urma acțiunilor ilegale întreprinse de către agentul constatator
i-au fost cauzate anumite prejudicii, și anume: pentru alimentarea automobilului,
pentru parcarea automobilului la parcarea specială și examinarea medicală, testarea

alcooscopică a gradului de alcoolemie din aerul expirat și din sânge și despăgubirilor morale, care se manifestă prin stare de stres, frustrări, fiind ponegrit de prieteni (martori) pentru o faptă pe care nu a săvârșit-o, suferințe de ordin moral și psihologic.

Ulterior, Ion Dosca a depus cerere de chemare în judecată concretizată prin care a solicitat încasarea de la Inspectoratul General al Poliției prejudiciului material în sumă de 924 de lei, a prejudiciului moral în mărime de 10000 de lei și a cheltuielilor de judecată formate din cheltuieli pentru asistență juridică în sumă de 5000 de lei și taxa de stat în mărime de 250 de lei.

Prin hotărârea din 17 septembrie 2018 a Judecătorei Chișinău, sediul Rîșcani, acțiunea a fost admisă parțial, fiind încasat din contul Inspectoratului General al Poliției al MAI în beneficiul lui Ion Dosca suma de 566 lei cu titlu de prejudiciu material, 2 000 lei cu titlu de prejudiciu moral, cheltuielile judiciare 150 lei- taxa de stat și 2000 lei- asistență juridică. În rest, acțiunea a fost respinsă.

La 19 septembrie 2018 Inspectoratul General al Poliției al MAI a depus cerere de apel împotriva hotărârii din 17 septembrie 2018 a Judecătorei Chișinău, sediul Rîșcani prin care a solicitat admiterea acesteia, casarea hotărârii primei instanțe cu pronunțarea unei noi hotărâri de respingere a acțiunii.

Prin decizia din 15 noiembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău s-a respins apelul declarat de Inspectoratul General al Poliției al MAI și s-a menținut hotărârea din 17 septembrie 2018 a Judecătorei Chișinău, sediul Rîșcani.

La 23 ianuarie 2019 Inspectoratul General al Poliției al MAI a declarat recurs împotriva deciziei din 15 noiembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, solicitând admiterea acestui, casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe cu emiterea unei noi hotărâri prin care acțiunea să fie respinsă ca fiind neîntemeiată.

În motivarea recursului a indicat dezacordul cu hotărârile judecătorești, menționând că instanțele de judecată au aplicat eronat normele de drept material.

A relatat că atât prima instanță cât și instanța de apel și-au întemeiat concluziile în baza art.45 Cod contravențional, însă acestea nu au luat în considerare faptul că prin articolul menționat legiuitorul a prevăzut expres dreptul victimei la repararea prejudiciului, doar în cazul în care acesta a fost cauzat prin contravenție, pe când Ion Dosca în cadrul procesului contravențional avea calitatea procesuală de contravenient și nicidecum victimă sau persoană prejudiciată în urma contravenției săvârșite, contravenția fiind imputată lui.

A concluzionat că dispozițiile normelor Codului contravențional în care sunt prevăzute drepturile de recuperare a prejudiciului presupus cauzat, sunt aplicabile în cadrul proceselor contravenționale, iar în momentul în care reclamantul nu a beneficiat de aceste drepturi în procesul contravențional, fiind emise hotărâri definitive asupra cazului contravențional, aceste prevederi nu mai sunt aplicabile reclamantului în cadrul unui proces civil. Totodată, faptul că nu a dorit să beneficieze de drepturile prevăzute în procesul contravențional nu poate fi imputat autorităților publice.

Astfel, a indicat că dreptul persoanei de recuperare a prejudiciului cauzat survine în cazul și perioada procesului contravențional, iar procesul contravențional a fost finalizat, fapt demonstrat prin hotărârile emise pe cauza contravențională.

A specificat că instanța de judecată a emis o hotărâre bazându-se pe presupuneri și motivând prin imperfecțiunea actului legislativ, ceea ce denotă o nerespectare a

prevederilor legale, ori justiția urmează a fi efectuată în strictă conformitate cu prevederile legale, fără a se expune asupra perfecțiunii unui act legislativ sau bazându-se pe presupuneri legate de o posibilă condamnare a statului la CEDO.

Totodată a relatat că prima instanță contrar prevederilor art.117, 118 Cod de procedură civilă a admis parțial solicitarea lui Ion Dosca referitor la cheltuielile pentru deplasarea la Dispensarul narcologic, deoarece în pct.40 din hotărâre a menționat că nu poate fi reținut ca probă bonul de plată din 09 ianuarie 2016, însă totuși decide de a încasa din contul Inspectoratului General al Poliției suma de 50 de lei.

Mai mult, recurentul a considerat că materialele cauzei anexate la cererea de chemare în judecată și anume bonurile de plată nu pot fi reținute de către instanță, deoarece acestea nu probează și nu argumentează în nici un mod scopul efectuării acestor plăți și legătura causală dintre acestea cu speța dată.

A susținut că nu a fost atrasă în proces autoritatea locală care finanțează Inspectoratul General al Poliției și anume Ministerul Justiției, or, interesele acestuia se ating efectiv și nemijlocit.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Decizia Curții de Apel Chișinău a fost pronunțată la 15 noiembrie 2018, și publicată pe pagina web a instanței de apel la 04 decembrie 2018.

În aceste circumstanțe recursul, declarat de Inspectoratul General al Poliției al MAI la 23 ianuarie 2019, se consideră depus în termen.

În conformitate cu art. 444 Cod de procedură civilă, recursul se examinează fără înștiințarea participanților la proces.

Verificând legalitatea actului de dispoziție contestat, prin prisma argumentelor invocate și a materialelor din dosar, coroborat cu normele de drept material și procedural aplicabile la soluționarea speței date, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție va respinge recursul declarat de către Inspectoratul General al Poliției și va menține decizia instanței de apel, din următoarele considerente.

În conformitate cu art.445 alin. (1) lit. a) Cod de procedură civilă, instanța, după ce judecă recursul, este în drept să respingă recursul și să mențină decizia instanței de apel și, după caz, hotărârea primei instanțe, precum și încheierile atacate cu recurs.

În conformitate cu art.118 alin. (3) Cod de procedură civilă, circumstanțele care au importanță pentru soluționarea justă a cauzei sânt determinate definitiv de instanța judecătorească pornind de la pretențiile și obiecțiile părților și ale altor participanți la proces, precum și de la normele de drept material și procedural ce urmează a fi aplicate.

În conformitate cu art.130 alin. (1) Cod de procedură civilă, instanța judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multiaspectuală, completă, nepărtinitoare și nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblul și interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege.

Înaintând cerere de chemare în judecată împotriva lui Ghenadie Băț, Inspectoratului General al Poliției al Ministerului Afacerilor Interne și Ministerului

Finanțelor, Ion Dosca a solicitat repararea prejudiciului material, moral și încasarea cheltuielilor de judecată.

Fiind investită cu judecarea acțiunii în cauză, prima instanță a ajuns la concluzia admiterii parțiale a acesteia cu încasarea din contul Inspectoratului General al Poliției în folosul lui Ion Dosca a prejudiciului material în sumă de 566 de lei, a prejudiciului moral în mărime de 2000 de lei, a cheltuielilor de judecată formate din taxa de stat în sumă de 150 de lei și a cheltuielilor pentru asistența juridică în mărime de 2000 de lei; în rest acțiunea a fost respinsă.

Examinând apelul depus de Inspectoratul General al Poliției al MAI, instanța de apel a concluzionat de a-l respinge și a menține hotărârea primei instanțe.

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții de Supreme de Justiție, studiind materialele anexate la dosar, în coraport cu legislația în vigoare ce guvernează raportul juridic litigios, a ajuns la concluzia că, soluția dată de către instanțele ierarhic inferioare este una corectă rezultând din următoarele.

Astfel, materialele cauzei atestă că la 09 ianuarie 2016, în privința lui Ion Dosca a fost întocmit de către Inspectoratul Național de Patrulare al Inspectoratului General al Poliției proces-verbal cu privire la contravenție, în baza art.233 alin. (1) Cod contravențional pe faptul conducerii mijlocului de transport în stare de ebrietate alcoolică, depășind gradul maxim admisibil.

Totodată s-a constatat că prin hotărârea din 09 martie 2016 a Judecătorei Rîșcani, mun. Chișinău, menținută prin decizia din 11 aprilie 2016 a Curții de Apel Chișinău s-a dispus încetarea procesului contravențional din lipsa faptului contravenției în acțiunile lui Ion Dosca.

Conform art.383 alin. (3) din Codul contravențional (în redacția în vigoare până la 09 decembrie 2018) persoana în a cărei privință a fost pornit proces contravențional se repune în dreptul de care a fost privată și ei i se repară cheltuielile suportate în proces dacă, prin hotărâre definitivă, este declarată nevinovată sau răspunderea sa contravențională este înlăturată, cu excepția cazului de amnistie.

În temeiul art.441 alin. (1) Cod contravențional, încetarea procesului contravențional determină repunerea în drepturi a persoanei în a cărei privință a fost pornit.

Raportând numele citate la actele cauzei, Colegiul constată că Ion Dosca dispune de dreptul de a solicita repararea prejudiciului suportat în cadrul procesului contravențional, or, acesta prin hotărârea din 09 martie 2016 a Judecătorei Rîșcani, mun. Chișinău, menținută prin decizia din 11 aprilie 2016 a Curții de Apel Chișinău a fost repus în drepturi.

În acest sens se atestă că normele care stabilesc drepturile de recuperare a prejudiciului cauzat sunt aplicabile nu doar în cadrul proceselor contravenționale, ci pot fi aplicabile și în cadrul unui proces civil distinct care în speță a și fost inițiat de către reclamant.

Deci, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție constată că Ion Dosca avea dreptul în cadrul procesului contravențional să solicite repararea prejudiciului material și moral, însă primul ne făcând uz de acest drept are posibilitatea de a se adresa cu o astfel de cerere în procedură civilă, atât timp cât prin hotărâre definitivă a fost repus în drepturi, sau, art. 383 alin. (3) din Codul contravențional nu prevede expres că persoana în a cărei

privință a fost pornit proces contravențional și care a fost repusă în drepturi prin hotărâre definitivă și se repară cheltuielile suportate în proces doar în cadrul procesului contravențional.

De asemenea, instanța de recurs reține că CtEDO în jurisprudența sa constantă în materie [a se vedea, printre altele, Ezech și Connors împotriva Regatului Unit al Marii Britanii (GC), nr. 39665/98 și 40086/98, pct.120, CEDO 2003-X], consideră că, în ciuda naturii pecuniare a sancțiunii aplicate efectiv reclamantului, a cuantumului redus al acesteia și a naturii civile a legii care sancționează contravenția respectivă, procedura în cauză poate fi asimilată unei proceduri penale (cauza Anghel vs România, hotărârea din 04 octombrie 2007).

Analizând caracterul „penal” al contravenției, Curtea a statuat că o eventuala distincție între contravenții și infracțiuni în legislația internă a statelor semnatare ale Convenției, nu poate avea ca efect scoaterea unei categorii de fapte din sfera de aplicare a art. 6 din CEDO care garantează dreptul unui individ la un proces echitabil.

În cauza Kadubec vs Slovacia, hotărârea din 02 septembrie 1998, Curtea reține că și dacă o contravenție nu este reglementată în domeniul dreptului intern al unui stat semnatar, ca fiind de natura „penala”, totuși, reglementările dreptului intern ale statului în cauză, au o valoare relativă, iar nu absolută.

În cauza Salabiaku vs Franței, hotărârea din 16 iulie 1987 și Telfner vs Austria hotărârea din 20 martie 2001, Curtea Europeană se pronunță și cu privire la aplicarea unor prezumții relative (cum este cea conferita procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției), în sensul ca nu contravin exigențelor Convenției, cu condiția ca aceste prezumții să nu impună o sarcină excesivă în privința apărării celui acuzat

În acest sens, Colegiul deceleză că, este necesar de a se conduce de aprecierea dată de CtEDO prin echivalarea faptelor contravenționale cu faptele penale și de a aplica și prevederile Legii nr. 1545-XIII din 25 februarie 1998, fără anumite diferențieri, având în vedere că aceasta este legea specială internă instituită pentru repararea eventualelor prejudicii cauzate prin lezarea drepturilor garantate de Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

Astfel, conform art.3 al Legii nr. 1545-XIII din 25 februarie 1998 este reparabil prejudiciul material și moral cauzat persoanei fizice sau juridice în urma: reținerii ilegale, aplicării ilegale a măsurilor preventive sub formă de arest, de declarație de a nu părăsi localitatea sau țara, tragerii ilegale la răspundere penală; condamnării ilegale, confiscării ilegale a averii, supunerii ilegale la muncă neremunerată în folosul comunității; efectuării ilegale, în cazul urmăririi penale ori judecării cauzei, a percheziției, ridicării, punerii ilegale sub sechestru a averii, eliberării suspendării ilegale din lucru (funcție), precum și în urma altor acțiuni de procedură care limitează drepturile persoanelor fizice sau juridice; supunerii ilegale la arest administrativ, reținerii ilegale sau aplicării ilegale a amenzii administrative de către instanța de judecată; efectuării măsurilor operative de investigații cu încălcarea prevederilor legislației; ridicării ilegale a documentelor contabile, a documente, a banilor, a ștampilelor, precum și în urma blocării conturilor bancare.

Respectiv, prin prisma art. 3 al Legii menționate este reparabil prejudiciul material și moral cauzat în urma acțiunilor de procedură care limitează drepturile

persoanelor fizice, or, în privința lui Ion Dosca a fost întocmit proces-verbal cu privire la contravenție în baza art.233 alin. 1 Cod contravențional, însă prin hotărârea din 09 martie 2016 a Judecătorei Rîșcani, mun. Chișinău, menținută prin decizia din 11 aprilie 2016 a Curții de Apel Chișinău a fost încetat procesul contravențional intentat în privința lui Ion Dosca din motiv că nu există faptul contravențiilor (f.d.14-20).

În conformitate cu art.13 alin. (1) din Legea nr. 1545-XIII din 25 februarie 1998 repararea prejudiciului specificat la art.7 lit.a), c)-g) și în capitolul III se efectuează din contul bugetului de stat, iar în cazul când prejudiciul a fost cauzat de organul de urmărire penală întreținut din bugetul local – din contul acestui buget. Prejudiciul material și moral cauzat prin aplicarea ilicită a amenzilor contravenționale de către alte organe decât instanța de judecată se repară de către aceste organe

În aceste circumstanțe, instanțele de judecată ierarhic inferioare corect au dispus încasarea din contul Inspectoratului General al Poliției a prejudiciului material în sumă de 566 de lei, având în vedere că Ion Dosca a suportat cheltuieli pentru deplasare la Dispensarul Narcologic, însă suma de 400 de lei solicitată, just a fost apreciată de către instanțe ca exagerată, fiind încasată doar suma de 50 de lei, de asemenea intimatul a mai suportat cheltuieli pentru parcare a automobilului la 09 ianuarie 2016 la parcare specială în mărime de 360 de lei, conform bonului de plată anexat la materialele cauzei (f.d.8), precum și cheltuielile pentru testarea alcoologică a gradului de alcoolemie din aerul expirat și din sânge în sumă de 156 de lei, fapt confirmat prin ordinul de plată Seria AA nr.054998 din 09 ianuarie 2016 (f.d.8).

Ca consecință, argumentul recurentul precum că Ion Dosca avea posibilitatea să solicite repararea prejudiciului suportat doar în cadrul procesului contravențional, iar în cazul în care nu a beneficiat de aceste drepturi în cadrul procesului contravențional, fiind emise hotărâri definitive asupra cazului, acesta decade din dreptul de a-l solicita în cadrul procesului civil nu poate fi reținut ca întemeiat și urmează a fi respins, or, după cum a fost relatat art.383 al Codul Contravențional nu stabilește expres că cheltuielile suportate în cadrul procesului contravențional pot fi solicitate doar în cadrul acestuia și nu în procedură civilă.

În acest sens, sunt pertinente prevederile art. 5 alin.(1), (2) Cod de procedură civilă, care statuează că orice persoană interesată este în drept să se adreseze în instanță judecătorească, în modul stabilit de lege, pentru a-și apăra drepturile încălcate sau contestate, libertățile și interesele legitime. Nici unei persoane nu i se va refuza apărarea judiciară din motiv de inexistență a legislației, de imperfecțiune, coliziune sau obscuritate a legislației în vigoare.

Totodată, Colegiul accentuează că este de prioritatea instanței de judecată, la emiterea hotărârii, de a determina legea în vigoare aplicabilă la soluționarea cauzei.

Astfel, Ion Dosca s-a adresat în instanța de judecată cu solicitarea reparării prejudiciului material și moral prin prisma art.45 Cod Contravențional, însă Colegiul reiterează că intimatul/reclamantul dispune de dreptul la recuperarea prejudiciului material și moral în temeiul normelor invocate anterior, iar prevederile art.45 Cod contravențional (în vigoare în perioada de referință) nu sunt aplicabile la caz, or, acestea prevedeau doar dreptul victimei de a solicita repararea prejudiciului cauzat prin contravenție.

Conform art.1422 alin. (1) și (2) Cod Civil (în redacția în vigoare până la 01 martie 2019) în cazul în care persoanei i s-a cauzat un prejudiciu moral (suferințe psihice sau fizice) prin fapte ce atentează la drepturile ei personale nepatrimoniale, precum și în alte cazuri prevăzute de legislație, instanța de judecată are dreptul să oblige persoana responsabilă la reparația prejudiciului prin echivalent bănesc. Prejudiciul moral se repară indiferent de existența și întinderea prejudiciului patrimonial.

Conform art.1423 din Codul civil (în vigoare la data de referință) mărimea compensației pentru prejudiciu moral se determină de către instanța de judecată în funcție de caracterul și gravitatea suferințelor psihice sau fizice cauzate persoanei vătămate, de gradul de vinovăție al autorului prejudiciului, dacă vinovăția este o condiție a răspunderii, și de măsura în care această compensare poate aduce satisfacție persoanei vătămate. Caracterul și gravitatea suferințelor psihice sau fizice le apreciază instanța de judecată, luând în considerare circumstanțele în care a fost cauzat prejudiciul, precum și statutul social al persoanei vătămate.

La determinarea despăgubirii, instanța de judecată va tinde să acorde o despăgubire care, pe de o parte, are o mărime comparabilă cu cea acordată în mod obișnuit în împrejurări similare și, pe de altă parte, ia în cont particularitățile cazului.

Prin prisma normelor de drept citate, Colegiul decelează că instanțele de judecată corect au constatat că suma de 2000 de lei cu titlu de prejudiciu moral este una echitabilă, având în vedere că prin acțiunile agentului constatatator lui Ion Dosca i-a fost adusă o ingerință în dreptul fundamental al acestuia de a nu fi învinuit neîntemeiat, fiind impus să apeleze la instanțele de judecată pentru restabilirea încălcării comise în privința sa, fapt ce a generat lui Ion Dosca stare de neliniște, emoții negative, stres.

Or, Ion Dosca neatacând hotărârea primei instanțe prin care i-a fost acordat prejudiciul moral în sumă de 2000 de lei, a acceptat suma dată cu titlu de prejudiciu moral.

Argumentul recurentului referitor la faptul că instanțele de judecată neântemeiat au dispus încasarea prejudiciului material și moral din contul Inspectoratului General al Poliției, dat fiind că acesta nu dispune de surse financiare separat, fiind finanțat de autoritatea locală, urmează a fi respins, or, din sensul prevederilor art. 12 alin. (1) al Legii cu privire la activitatea Poliției și statutul polițistului nr. 320 din 27 decembrie 2012, Inspectoratul General al Poliției este unitatea centrală de administrare și control a Poliției, cu statut de persoană juridică și cu competență pe tot teritoriul Republicii Moldova, iar prin prisma art.13 alin. (1) din Legea nr. 1545-XIII din 25 februarie 1998, în cazul când prejudiciul a fost cauzat de organul de urmărire penală întreținut din bugetul local – din contul acestui buget.

În consecință, Colegiul consideră că instanțele ierarhic inferioare corect au concluzionat asupra temeiniciei parțiale a pretențiilor din cererea de chemare în judecată depusă de Ion Dosca rezultând din probele administrate la speță în raport cu circumstanțele cauzei și normele de drept material și procedural aplicabile litigiului dedus judecății.

În această ordine de idei, Colegiul reține că în cadrul judecării cauzei, instanța de apel a creat participanților la proces, condiții obiective și echitabile, pentru

exercitarea drepturilor și obligațiilor procedurale, fapt ce se încadrează în asigurarea părților dreptului la un proces echitabil, garantat prin art.6 CEDO.

În circumstanțele de fapt și de drept menționate și având în vedere faptul că instanțele de judecată ierarhic inferioare la adoptarea actului de dispoziție contestat corect au verificat și apreciat probele administrate în conformitate cu art. 130 Codul de procedură civilă și verificarea suplimentară a anumitor dovezi nu este necesară, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție va respinge recursul declarat și va menține decizia instanței de apel și hotărârea primei instanțe.

În conformitate cu art. 445 alin. (1) lit. a), art.445 alin.(3) Cod de procedură civilă, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție,

d e c i d e :

Se respinge recursul declarat de către Inspectoratul General al Poliției al Ministerului Afacerilor Interne.

Se menține decizia din 15 noiembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău și hotărârea din 17 septembrie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Ion Dosca împotriva lui Ghenadie Băț, Inspectoratului General al Poliției al Ministerului Afacerilor Interne, Ministerului Finanțelor cu privire la repararea prejudiciului material, moral și încasarea cheltuielilor de judecată.

Decizia este irevocabilă.

Președintele ședinței,
judecătorul

Oleg Sternioală

judecătorii

Ala Cobăneanu

Svetlana Filincova

Dumitru Mardari

Galina Stratulat